

גם אפשרות זו נפלה. העובדה שאסתר לא נאנסה, רק הוסיפה למיסתורין של ה פרשה.

צוות החקירה איבד את ידיו ורגליו. בהיותו אובד עצות החליט להסתמך על דברים שהגיעו אליו ללא כל בדיקה מר שית. למיטרה נמסר מפי עד כי שמע משהו אומר ששומר הלילה ליד מלון פאן אמריקן ראה מכוננית פולגסוואגן צהר בה בשעת המיקרה וליד מקום הרצח. ה מיטרה החליטה לאתר את בעל המכר יית הצהובה למרות שבידיה היתה רק נדודת שמיעה שבשמיעה.

החוקרים גילו ידידה קרובה של אסתר עמה בילתה עד כשעה לפני הרצח. שתי הנערות נהגו להיפגש יום יום ולספר את כל שעובר עליהן אחת לשנייה. מפיה של החברה שמעו השוטרים כי שבע לפני מותה קראה אסתר מודעת שידוכין והכי רות בעיתון המצוייר טסאר. אסתר הת קשרה לטלפון שבמודעה, הגבר שענה לה כינה את עצמו בשם אבי.

אסתר מסרה לו את שמה וכתובתה וקבעה איתו להיפגש ליד בית מגורי דוד תת. לפי דבריה של הידידה הגיעו למקום מגוריה דודתה של אתי שתי מכונניות. האחת חיפושית צהובה שבה ישב גבר. ובשנייה ישבו גבר ואשה. אתי חששה מאד כראתה שתי מכונניות ולא ירדה מהבית.

כדי להשיג את בעל הרכב היו צריכים אנשי המיטרה לפתות אותו. כדי שיבוא למקום פגישה. לאחר שטילפנו אל המספר שצויין במודעה, אליה טלפנה שבע קודם אסתר, חיכו שיבוא מישהו כדי לקחת את הבחורה, ואז יעצרוהו.

ליחידה המרכזית לא היתה שוטרת בת שבע-עשרה שחולל למלא את תפקיד הנע רה המתחזה. הם פנו אל אחת מפרקלי טות מחוז תל-אביב, עורכת-הדין שרה רדי הנראית כ"חתיכה בת 17" כדי שהיא תפתח את החבור להיפגש איתה. זו היתה קמעם הראשונה בה עירבה המיטרה את אנשי הפרקליטות במיבצעים שלה. דבר שעליו חל איסור מוחלט. כך מצאה עצמה עורכת-הדין שרה רדי מנופפת בידה לצעיר שנהג בפולגסוואגן הצהובה. ליד מגרש הזה של היכל התרבות.

מכוננת האמת קבעה. מייד נכנסה לפעולה מערכת ההדלפות לעיתונות של יחידה המרכזית. זאת עוד קודם שהיה ברור לבלשים אם אכן היה אברהם זנקו, וחסוד שלהם, מניע לרצח או אם אין לו אליבי. אשמתו המוכחת היחידה של זנקו זיתה החיפושית הצהובה שלו.

כאשר עצרו אותו שוטרי היחידה ה זכריות הם היו בטוחים כי האיש שיוצא מן המכוננית הצהובה נקרא אבי פו, אליו זיתה מופנית המודעה שבעיתון המצוייר. יק אחר כך התברר, כי אבי פו הוא נדודו של אברהם זנקו וכי זנקו היה יביתו של אבי פו כאשר טלפנה עורכת זדין מן הפרקליטות והוא היה גם זה שבא לפגישה. אולי כדי לקחת אותה אחר כך אל אבי פו, שהוא בחור צעיר חלוני מאד.

אבל לרב פקד חגג לא היתה כלל בעיה, זיתה בידיו עדות של מישהו שטען כאילו שומר אלמוני ליד אתר הרצח ראה חיפ שית צהובה. הוא דרש וקיבל מבית-המיש טט את מעצרו של אברהם זנקו לחמישה צטר יום כחשוד ברצח.

אברהם זנקו יודע כבעל עבר פלילי, אשר נרצחה רחל בסון, רצח אשר עדיין א פוענת. ב-1967. היה זנקו בין החשר ים. הוא נעצר למרות שהיה שרוי באבל אותם ימים, ושוחרר רק לאחר תקופה רוכה. זוהי הפעם השנייה שהוא נאשם לחשוד ברצח. אבל גם בפעם הזו נראה י החשדות באה כדי להרגיע את הציבור את העיתונות ולהוכיח את זריוות המיש ורה. עורר-דינה, דרור מקרין, טען בבית מיפוט כי היסוד שעליו מושתתת ההצ ה הוא כה רעוע עד שאין צורך כלל התאמץ ולספק אליבי.

שופט השלום יהושע דיאמנט, קיבל את ענתו של מקרין אבל החליט לתת לחוק י המיטרה זמן לטפל בנייין. כאשר צאו מקרין וזנקו מאולם השופט, הם פגעו בחוג אשר הציע לזנקו להיבדק נמכוננית-אמת. "אם יתברר כי לא שיקרת", בטיח חגג, "אסתר אותך מייד". התוצאות הישירות של בדיקת מכוננת אמת אמרו כי כאשר טען אברהם זנקו שהוא לא רצח את הוגג בחוף הים בבית הוא דובר אמת.

ידויו המזעזע של אבי שתי המתאבדות הדתיות מירושלים, משה הרביץ המנסה להסביר ל"העולם הזה" את הסיבה להתאבדות בנותיו

שיכול היה למנוע את זה. אבל אחרי שחשבתי הרבה אני יודע שאני לא אשם. גם אחתי יודעת שהיא לא אשמה. אשמים זה הספרים. צעירות דתיות שגילו לפתע את עולם הספרים של החילוניים. יש לי אח שמבוגר ממני ב-12 שנה. הוא אמר לי פעם לשרוף באמבטיה את כל הספרים של אסתר ושל חנה. אחרי שהן מתו, למחרת היום של ההלוויה, הלכתי ושרפתי את כל הספרים. ראיתי איזה ספרים היו שם: 400 ספרים, בעיקר בלי שים. אגאתה כריסטי, המון ספרים של אגאתה כריסטי. אסתר וחנה פיטמו עצמן באגאתה כריסטי, קראו סיפורים על פשע,

מהעולם החיצון, שערערו אותן, אבל אני חושב שזה להיפך. כיוון שהן היו מעוררות בנפשן, הן נדבקו בחלקים מהעולם החילוני, אבל הן היו דתיות, כמו כל אחד אחר. אני לא קורא עיתונים, רק את המודיע, ובוודאי שלא ראיתי טלוויזיה בשבת. כאר שר היתה כתבה על המקרה. כל העניין הזה עם העיתונים זה כמו זבובים על הר פצע. ארעה לנו טרגדיה אבל לא מניחים אותנו לנפשנו. גם אני שואל למה חנה ואסתר עשו את זה. יכולות להיות לכך כמה סיבות, שאני מאמין בכלן, אבל אנחנו אף פעם לא נדע

תי הירויות שקולן לא הדהר ב קומת המרתף של בלוק 16 בשכונה החרדית קריית צאנו בירושלים, הסעירו את הארץ כולה בשבוע האחרון. התאבדותן המשותפת של האחיות חנה ואסתר הורביץ הפכה להיות אחד הסיפורים המזעזעים ביותר שארעו אי פעם במדינה. מלכה הורביץ, צעירה בת 17, יפהפיה בעלת זנב סוס, לבושת חליפה מודרנית ומגפיים עד לברכיים התחפקה על דלת החדר של אחיותיה חנה ואסתר. מלכה ידעה כי האחיות נהגות להסתגר בחדרן המשותף למשך שעות, ולעיתים ימים תמי מים, כשהן נועלות מאחריהן את הדלת ו

אגאתה כריסטי

על רצח, וזה עיוות להם את הנפש. אחרי שקוראים ספרים כאלה, לחיים אין את ה משמעות הרגילה שלהם, והמוות הוא כמעט דבר רגיל.

אגאתה כריסטי רצחה את הילדות שלי. אני בטוח בזה. הדעה הזו הרבה יותר נכונה מהשטות של המלחמה בין העולמות הדתי והחילוני. היו שם גם ספרים של אוסקאר ווילד. אני לא קראתי אותם, אבל קראתי את המכתב שהן השאירו ושם היה ציטוט מהדברים של אוסקאר ווילד. הוא כתוב על החדלון, על המוות, על השקיעה, וזה השפיע על חנה ואסתר. אוסקאר ווילד שמדבר על הייאוש ואגאתה כריסטי ש כתובת על רצח, מביאים להתאבדות. בעיקר זה נכון אצל נערות צעירות שלא היק להם את הכלים להתגונן כנגד המילה ה כתובה החילונית.

את האמת. היתה בהם מופרעות נפשית, בעיקר באסתר. היא יכולה היתה להיות בסדר, לדבר ולצחוק, להיות עם המשפחה, ופתאום, בשניה אחת היא היתה נופלת. נכנסת לדיכאון ומסתגרת בחדרה. חנה, שהיתה צעירה ממנה, אם כי הרבה יותר פעלתנית, היתה הולכת אחריה. הן היו ביחד בכל דבר, כאילו נפש אחת.

אני

לא אשם

ש עור אפשרות אחת, ואני לא בטוח שהיא לא יכולה להיות. היה מישהו או אנשים אחדים שדחפו אותן לעשות את

יצרות לעצמן מקדש פרטי בחדר הקטן המכיל מלבד שתי מיטות, שולחן כתיבה ושידה, גם ספריה עצומה בת 400 ספרים. אולם מלכה, אשר למרות גילה הצעיר נחשבה תמיד לנערה בעלת הבנה ורגי שות בלתי רגילי, ידעה גם כי בכל פעם, כאשר נוקשים על דלת האחיות, הן פותחות מיד את הדלת.

באותו יום לא נפתחה הדלת. כשלא בא מענה לנקישותיה הגוברות והולכות של מלכה, היא החלה לחשוש. היא הועיקה את אמה ואת אחותה הרביעית רבקה. רבקה מיהרה לעבר אחורי הבית יחד עם בעלה, תלמיד ישיבה בשם חיים, הצי ליחה לפרוץ אל תוך חדר האחיות מבחוץ. המראה שנתגלה לעיניהן היה נורא. חנה בת ה-19 שכבה על הרצפה כשפניה שלות וקרות. רק ברכתה נפער פצע מכוער ו שותת דם. אחותה אסתר בת ה-24 התפתלה מכאבים והתבוססה בדמה כשבטנה שותתת דם והיא נטולת הכרה. אמבולנס שהועק במהירות למקום לקח את שתי האחיות לבית-החולים שערי-צדק. בבית-החולים נקבע מותה של חנה. מאמצי הרופאים להציל את אסתר, כשעתיים אחרי מותה של עלו בתהוה. כשעתיים אחרי מותה של אחותה, נפטרה גם אסתר.

סיפור השבוע משה הרביץ אביהן של האחיות המתאבדות לכתב "העולם הזה":

מתאבדת חנה הורביץ להתחתן

זה. אולי אנשים שאני לא מכיר, שהיתה להם השפעה גדולה עליהן שדחפו אותן להתאבד. אבל מה שהכי מתקבל על הדעת הוא שהקדוש ברוך הוא פשוט החליט ל הביא את זה עליהן ועלינו. זוהי גזירה משמיים.

אני יודע שלנו, לי ולמשפחה שלי, הרבה יותר קל להתגבר על המכה כיוון שאנחנו דתיים. אבל הכאב שלנו כהורים הוא גדול, כמו כאב של הורים חילוניים אם חס ו י חלילה, היה קורה להם הדבר הזה. אני ואשתי חשבנו הרבה אם טעינו באיזה מקום, אם היה משהו שיכולנו לעשות

בלי מדים

בשכונה

א נחנו אנשים פתוחים. אני מעולם לא הטלתי מרות על אף אחת מהבנות. כאב לי על זה שאסתר היתה יושבת שעות ימים בתוך החדר שלה בלי לעשות שום דבר, רק לקרוא. היא לא רצתה לעבוד. פעם היא עבדה בספריה בני-ברית, בתור ספרנית, ואהבה את העבודה הזאת. הספריה היתה נפתחת בשעה 4 אחר הצהריים, אבל היא היתה שם כבר ב-10 בבוקר, והיתה קוראת. אז זה התחיל אצלה. ב-1973 סגרו את הספריה. מאז היא לא עבדה. לפעמים היא היתה מטפלת בתיוקות של השכנים, עושה בייבי-סיטינג, וזה היה נותן לה עוד קצת כסף.

אשתי ואני היינו נותנים לה כמה כסף שהיא היתה צריכה, למרות שהיינו יודעים שהכסף הזה הולך לדברים אסורים כמו הספרים האלה שלה. איפור לעיניים ולפנים ולכרטיסים לקולנוע. אני עובד קשה. עכשיו אני עובד בחנוכה ונמצא כל יום בבית, אבל עד לפני שנה עבדתי בבית-שמש ו הייתי חוזר הביתה רק ביום חמישי. אשתי, למרות שיש לנו ילדים קטנים בבית, ער בדת כלבנית בבית המרחץ. אשתי נתנה לה כסף כמה שהיא רק רצתה. להיפך: היינו מבקשים ממנה לקחת עוד ועוד כסף, רק שיהיה לה טוב.

כשחנה, שלמדה וסיימה בהצטיינות את בית הספר בנות-יעקב רצתה ללכת לצבא, לא אמרתי לה לא. לא אהבתי את זה, אבל היא רצתה, ואני לא אומר לא לבנות שלי. רק ביקשתי ממנה לא ללכת עם מדים בשכונה. הסברתי לה שזה יפגע ב